

ROBIN HOOD

HOWARD PYLE

İlköğretime tavsiyeli
100 temel eserden

DÜNYA KLASİKLERİ - 38

Küçük Robin

İngiltere'nin kuzeyinde bulunan Nottingham'daki ormanlara Sherwood deniyordu. Sherwood ormanının korucularından Gilbert Head'ın kapısı bir gece yarısı çalındı. Korucu Gilbert karısına seslendi:

– Git, kapıyı aç! Silahımla seni korurum.

Kapıyı açan Margarite, karşısında kardeşi Şövalye* Roland Ritson'la bir arkadaşını görünce korktu.

Konuklar içeri girmeden önce yanlarında bir de çocuğun olduğunu söylediler. Çocukları olmayan, ama çocukları çok seven Gilbert'le Margarite acele bir yatak hazırladılar. Şövalyenin kucağındaki çocuğu alan Margarite:

– Annesi nasıl bıraktı bu yavrucağı?

– Ah, sormayın. Rahmetli annesi de babası da onun gece yarısı yollara düşmesini istemezdi. Ama biz askeriz. Ne gecemiz belli ne gündüzümüz...

– Demek bu çocukcağız anasız babasız ha! Zavallı yavrucak! Ne de sevimli oysa...

Şövalye Roland'ın arkadaşı üzülerek anlatmaya başladı:

– Bu çocuğun annesiyle babası soylu ve zengindir. Ne yazık ki, annesi amansız bir salgın hastalıktan, babası ise savaşta öldü. Ailenin tek yakını benim. Ancak ben de çok yakında savaşa katılmak zorundayım. Roland, bana sizin çocukları çok sevdiğinizi söyleyince...

Korucu Gilbert şövalyenin sözünü kesti:

– Elbette, bu bebeğe kendi oğlumuz gibi bakarız. Değil mi Margarite?

Karısının heyecandan sesi kısılmıştı, başını sallayarak kocasını onayladı. Şövalye, onların çocuğu böyle sevinçle evlerine almalarına çok sevindiğini saklamadı. Sonra elini kemerine attı. Para dolu deri bir kese çıkarıp masanın üstüne koydu:

– Bu para da sizin emekleriniz için...

– Hayır, sayın şövalye! Ne ben, ne de karım bu yavruya para için bakacak değiliz. Eğer bize güvenmiyorsanız ona başka bir yuva arayabilirsiniz! Ama biz sevgimizi ve emeğimizi parayla satamayız. Çocuğumuz yok zengin de değiliz. Ama ekmeğimiz boldur, yüreğimiz de bir değil birçok çocuğa bakacak kadar geniştir.

Korucuyla şövalye bir süre tartıştıktan sonra nihayet anlaşabildiler. Buna göre para, çocuğa büyüyünce verilmek üzere bölge yöneticisi Barona* emanet edilecekti.

Sabahleyin bebeğin ağlamasıyla uyanan Margarite ile Gilbert, sevinçle onu doyurdular. Sonra konuklarının odasına kahvaltı götürdüler. Ama oda bomboştu... Ahıra koştular. Konuklar giderken kendi atlarının yanında korucunun atlarını da götürmüşlerdi.

Yıllar su gibi akıyor, korucunun evindeki bebek büyüyordu. Ona, 'saka kuşu' anlamına da gelen Robin adını vermişlerdi. Sesi çok güzeldi. Zekiydi. Fakat, onu bir gece yarısı evlerine bırakıp sonra ortadan yok olan Şövalye ile Margarite'in kardeşini bir daha görememişlerdi. Bütün çabalarına rağmen küçük Robin'in ailesi ile ilgili bir şey öğrenememişlerdi.

* Baron: Batı ülkelerinde vikont ile şövalye arasında soyluluk ünvanı.

Robin yemyeşil çayırlarda koşup oynuyor, ormandaki geyikleri kovalıyordu. Ok ve yay kullanmayı öğreniyor, sopayla kendini korumak için çalışıyordu. Bütün bunları yaparken de bol bol şarkı söylüyordu.

On altı yaşına bastığı gün, Margarite ile Gilbert ona, kendisini ilk gördükleri geceyi anlattılar. Ama Robin soylulukla da parayla da ilgilenmedi. O, kendisini bu fakir insanların çocuğu sayıyordu.

– Dinle beni baba, dedi. Bir tek amacım var: İyi bir okçu olarak bir gün seni geçebilmek. Şövalye ya da kont* soyundan gelmek benim umurumda değil. Benim gerçek ailem sizsiniz.

Yaşlanmaya başlayan korucuyla karısı bu sözlerden çok duygulandılar. Ama Robin'in daha iyi bir hayatı olmasını istiyorlardı.

Gilbert, bir bahar günü, çevre köylerden birine gitti. Robin de yaşlı babasının yerine korucu olabilmek için ok atışları yapmaya başladı. Kendine çeşitli hedefler seçiyor, ok o hedefe vurunca önce kahkahayı basıyor, sonra babasını taklit ederek, “Olmadı... Olmadı... Okuyla bir keçinin tüyünü ikiye bölemeyen kişi, Sherwood da koruculuk yapamaz. Senin koruculuk yapman için daha bir fırın ekmek yemen gerek” diyordu.

Birden ileride pusuya yatmış birini gördü. Önce onu izinsiz avlanmaya gelmiş bir oduncu sandı. “Eğer çocuklarına et götürmek için kralın tavşanlarından birini vuracaksa, bırakayım vursun. Tavşanlar çabucak ürer. Bir geyik yavrusu vuracaksa, eh ne yapalım, belki tavşanla doymayacak kadar çok çocuğu vardır. Ama bu yüz kiloluk geyiklerden birini avlamaya kalkarsa... İşte buna aç gözlülük denir. O zaman okumla onu

* Kont: Batı toplumunda erkekler için kullanılan bir soyluluk ünvanı.

ayağından vururum.” diye söylendi. Sonra, yabancının pusuya yattığı yerin çevresinde herhangi bir tavşanın ya da kuşun olmadığını fark etti.

Biraz sonra yolda iki atın ayak sesleri duyuldu. Pusudaki adam bu sesleri duyunca yayını gerip beklemeye başladı. Genç Robin bunu görünce iyice öfkelendi. Bir insana böyle tuzak kurulması alçaklıktı. Bunu yapan ancak korkak biri olabilirdi!

Robin hemen yayını gerdi, pusudaki okçunun önce şapkasına, sonra oku tutan eline ok attı. Yabancı şaşkınlıkla bu okların nereden geldiğini anlamaya çalışırken yolda iki atlı görüldü. Biri pırıl pırıl zırhını kuşanmış bir şövalye, öteki pelerinli bir kadındı. Bu sırada yolcular atlarından inmişlerdi. Şövalye, Robin'i görünce:

– Aferin sana delikanlı, demek görevin buradan geçenlere ok atmak öyle mi? Neyse ki pek iyi nişancı değilsin, dedi.

Robin:

– Ooo hayır bayım, diye yanıtladı. Eğer az önce hayatınızı kurtarmamış olsaydım, bu sözünüz yüzünden sizinle dövüşürdüm.

– Sen mi bizim hayatımızı kurtardın? Peki ama kimden, nasıl?

– Az ötede biri size pusu kurmuştu. Zahmet edip bakarsanız kaçarken düşürdüğü ok torbasını ve ezdiği otları görebilirsiniz.

Robin dönüp ötede kıpırdayan çalığa ok attı. Sonra, başının üstündeki ağacın tepesine nişan aldı. Oku attıktan sonra:

– Hanımefendi geyik kebabı mı, yoksa kuş çorbası mı severler acaba, diye alayla sordu.

Şövalyenin yanındaki kadın ilerleyerek başlığını indirdi.

– Teşekkürler ederiz, efendim. Ağabeyime kızmayınız lütfen.

Robin'in yüzü birden kızardı, karşısında çok genç bir kız duruyordu. Kızın gözleri tıpkı ceylanlarınki gibi güzeldi. Robin heyecandan kekelemeye başlamıştı; onları babasının kulübesine davet etti. Yolu gösterdi. Sonra da yerdeki ceylan ve kuşu aldı. Kestirmeden giderek, annesinden misafirleri için hazırlık yapmasını istedi.

Margarite mutfakta yemekleri hazırlarken, şövalyeye kız kardeşi göründüler. Robin koşup onları karşıladı. Şövalye, Robin'in kendilerinden önce eve varmasına şaşmamış gibi davranarak kendini ve kız kardeşini tanıttı:

– Adım Allan, kız kardeşim Anna...

Az sonra korucu Gilbert'in köpeğinin sesini duydular. Robin babasını karşılamak için koştu. Gilbert, atını yularından tutmuş yürüyordu. Atın üstündeysen bir yaralı vardı. Babası öfkeli bir şekilde Robin'e çıkıştı:

– Ne bu Robin? Bu adamcağızın yaralarında senin okların var; haydutluğa mı başladın yoksa?

Robin ormanda geçen olayı kısaca anlattı babasına. Bu yaralının pusu kurduğu kişilerin de evde konuk olduklarını söyledi. O zaman Gilbert, şimdilik yaralıyı çatıdaki odaya yatırmaya ve konuklarına ondan söz etmemeye karar verdi.

Az sonra sofrada Margarite'in özenle pişirdiği av etlerini yerken Allan:

– Sizden daha mutlu bir kişi düşünemiyorum, dedi. Zeki, yakışıklı, becerikli bir oğlunuz var. Ayrıca eşiniz,

kralın aşçılarını bile gölgede bırakacak derecede güzel yemek pişiriyor. Gerçekten de çok şanslısınız.

Margarite alışık olmadığı bu övgüye kızarak teşekkür etti. Gilbert, Robin'in kendi oğlu olmadığını, onun soylu bir ailesi olduğunu söyledi.

Bu sırada Anna, ağabeyinin artık gözden düşmüş bir şövalye olduğunu ve bu yüzden sözlüsü Nottingham Baronunun kızı Isabelle'yle evlenip evlenemeyeceğinin belli olmadığını anlatıyordu. Birden dışarıda köpeklerin havlamaları duyuldu. Kulaklarına belli belirsiz bir de ıslık sesi geliyordu. Robin'le Gilbert göz göze geldiler. Acaba yukardaki yaralı kendine gelmiş, ormandaki haydut arkadaşlarını mı çağırıyordu? Anna, ağabeyine sokulmuş, sararmıştı. Robin ona bakınca gülümsedi:

– Korkmayın... Ormanımız tehlikeli değildir, hatta şehirden daha güvenlidir, dedi.

Anna'nın cevap vermesine kalmadan kapı üst üste vurulmaya başladı. Gilbert'le Robin tekrar göz göze geldiler.

– Kim o?

– Açın. Biz zavallı rahipleriz.

– İsterseniz başkaları olun, dedi Gilbert yüksek sesle. Biz silahlı altı kişiyiz.

Sonra Robin'e kapıyı açması için işaret etti. Kapıda gerçekten de biri iri yarı şişman, öteki kısa boylu zayıf iki rahip duruyordu. Onları sofraya çağırdılar. Rahipler yemek yemeye henüz başlamışlardı ki, ıslık sesi yeniden duyuldu. Yaşlı, zayıf rahip:

– Ormanda yolumuzu kesen haydutlar olmalı, dedi.

Robin, sofradan fırlayıp çatı katına çıktı. Yaralı kendine gelmiş, pencereden yatağının çarşafını sarkıtmıştı.

Robin pencereden itince adam aşağıdaki kuyunun içine düştü. Sonra aşağıya babasının yanına inen Robin, kapının arkasına bir destek daha koydu. Kadınları yukarı kata çıkardılar.

Az sonra kapı tekrar yumruklanmaya başladı. Gilbert:

– Bu saatte, orman korucusunun kapısını böyle vuran da kim, diye bağırdı.

Kaba bir ses:

– Korucu, evindeki şövalyeyle genç kızı bize teslim et.

– Onlar benim konuğumdur. Kimseye teslim edemem. Siz kimsiniz?

– Bizim kim olduğumuzdan sana ne?

– Konuklarımı neden istiyorsunuz?

– Onları Nottingham Baronuna teslim etmemiz gerek. Eğer şövalyeyle kızı bize teslim etmezseniz pişman olursunuz.

Robin, dışarıyı gözlediği pencerenin önünden babasının yanına geldi:

– Baba evi yakmaya hazırlanıyorlar!

Gilbert, Allan'la Robin'e dövüşmek için hazır olmalarını söyledi. Kapıyı açıp dövüşmeye başladıklarında rahipler de yardıma gelmişlerdi. Şişman rahip bastonuyla yardım ediyordu. Kısa süre içinde haydutları püskürttüler. Gilbert, kaçanları izlerken kendisine seslenildiğini duydu:

– Hey Gilbert Head, buraya bak!

Gilbert, eve getirdiği yaralı haydudu tanıdı. Bir ağacın altında yatıyordu. Yaklaştığı zaman yaralının gücü tükenmek üzereydi. Fısıldayarak: